

Ngày ấy và bây giờ

Ngày ấy, có biết bao nhiêu chuyện để giận hờn, có vô số cơ để trách móc...

Ngày ấy, anh đèo cô trên con đường nhầy nhựa đất, từng giọt mưa rả rích thấm dầm vào lòng đường khiến đất nhão nhề như nồi cháo đặc. Tấm áo mưa cũ kĩ che vội trên đầu, nhích về phía anh thì sợ cô bị ướt, lùi lại phần cô thì anh chẳng có để che mưa. Cô giận hờn sợ anh bị cảm, anh dịu giọng bảo hồi nhỏ vẫn hay cời trần tắm mưa có sao đâu. Gió đùng đưa tê tái bầm da thịt nhưng không làm lạnh hai trái tim đang đập rộn ràng. Tiếng mưa không át nổi tiếng cười đùa giòn tan ấm áp. Bây giờ, anh vẫn đèo cô muôn mọi nẻo đường, nhưng bánh xe không còn bụi đỏ phủ quanh, mưa Sài Gòn không đủ sức tạo nên cơn gió lớn, anh và cô cũng chẳng cần nhường nhau chiếc áo mưa, và trên xe chỉ còn mình cô lú lo trăm thứ chuyện, anh chỉ im lặng gạt đầu rồi mỉm cười với cô.

Ngày ấy, mưa dầm dề âm u cả buổi, cô ngồi than thở vu vơ, giá như có chiếc bánh mì nóng ăn cho ấm bụng, giá như có cốc sữa đặc uống cho nguôi lòng, anh liền cầm ô đi bộ cả quãng đường dài, chỉ để mua cho cô ổ bánh mì thơm phức, mặc dù đói nhưng anh nhường cả cho cô, mặc dù mưa lạnh nhưng anh chẳng trách móc lời nào. Bây giờ, anh không còn gần cô như trước, nhưng chỉ cần nghe cô thèm món ăn này, thích món ăn kia, anh vẫn sẵn sàng lội dầm ba cây số mua để cô ấm dạ.

Ngày ấy, cô bị bệnh phải đi bệnh viện mổ, anh vội nghỉ học chở cô đến bệnh viện tốt nhất, lo lắng hỏi han bác sỹ tận tình, chăm non cô chu đáo, suốt ngày dặn dò cô phải thế này thế kia, ăn thứ này, thứ kia cho chóng khỏe. Bây giờ, cô lại mắc căn bệnh của bốn năm trước, anh nghỉ làm đưa đón cô, vẫn hỏi han, vẫn là những lời động viên mong cô mau khỏe.

Ngày ấy, anh tiễn cô ra bến xe, có nước mắt xen lẫn với sự nhớ thương khi hè đến, có nụ cười nở trên môi khi anh đón cô trở lại, có sự chọc ghẹo khi thấy cô mập lên vài kí. Bây giờ, trước đám đông kẻ đến người đi, cô vẫn nhận ra anh đâu là nơi góc khuất, tuy rằng nước mắt đã nhạt nhòa, sự nhớ nhung đã bỏ nơi chốn khác, nhưng sự thăm hỏi không bao giờ thừa, cô mừng khi anh tìm được công việc mới phù hợp hơn, anh vui khi cô đã trưởng thành, biết suy nghĩ người lớn hơn.

Ngày ấy, sinh nhật cô, anh luôn tạo bất ngờ đem đến cho cô niềm vui lớn. Bây giờ, anh vẫn không quên tặng quà mỗi năm khi cô thêm một tuổi, và cô cũng luôn nhớ chúc anh đều đặn.

Ngày ấy, cô hay ghen tuông anh vô cớ, thấy anh chụp chung tấm ảnh với cô này, ngồi cùng bàn với cô kia, đi tám chuyện với bạn nọ, cô liền giận anh cả tuần. Bây giờ nghĩ lại, cô vội bật cười, nghĩ những năm tháng học sinh sao hồn nhiên thế, vô tư thế, mơ mộng thế.

Ngày ấy, cô ngồi trên xe đi học cùng anh này, lỡ chơi trò rượt đuổi với anh kia, anh vội nói bóng gió vu vơ, rằng cô không thích anh nữa, rằng cô chẳng cần đến anh. Bây giờ cô có ngồi sau lưng của ai, có đi chơi khắp chốn với anh chàng nào, anh chỉ cười trừ, có khi còn ghép đôi thật lòng cho cô nữa.

Ngày ấy, có biết bao nhiêu chuyện để giận hờn, có vô số cớ để trách móc, để anh phải mua cho cô vài cây kem kéo giận, để cô phải ngồi xếp cả trăm con hạc giấy chỉ để làm anh vui. Ngày ấy, thơ dại và thật lòng. Bây giờ, vẫn thật lòng, vẫn ngây ngô nhưng có chút gượng gạo.

Ngày ấy, nói sẽ mãi ở bên nhau không rời, mơ tưởng những điều xa xăm bay tận cung trăng. Bây giờ, hai người đã đi về hai hướng của riêng mình, nhưng chỉ cần cô gọi, anh vẫn đến bên cô, vẫn sẵn sàng giúp đỡ cô những điều nhỏ nhặt hay lớn lao, cô vẫn luôn an ủi mỗi khi anh buồn, anh vấp ngã. Ngày ấy đã đi qua, ngày ấy sẽ mãi chẳng bao giờ quay trở lại, nhưng ngày ấy sẽ là một kỉ niệm đẹp mà chẳng có gì đánh đổi hay mua đi bán lại được. Những ngày đẹp đẽ ấy sẽ đọng lại trong mỗi người, để khi cuộc sống có khó khăn cực nhọc, ngày ấy sẽ khơi dậy những niềm vui, những tháng ngày tươi trẻ để chúng ta bước tiếp.

Ngày ấy, họ là người yêu của nhau. Bây giờ, họ là bạn thân của nhau.